

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 73. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789518544.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Der blev nu tildelt mig rolle på rolle, hvor det blot nogenlunde lod sig gøre at anvende en så ung pige, og mere og mere fandt man, at jeg havde et afgjort kald for skuespillet, og at jeg burde anvende alle mine kræfter herpå. Balletten stod desuden ved dette tidspunkt på svage fødder; den gamle Bournonville var for gammel, og den unge havde alt i flere år opholdt sig i Paris for at uddanne sit talent. Larcher var hovedmanden ved balletten, hvor hans evner ingenlunde strakte til. Danserinderne var for det meste gamle; ingen kunne sætte nye balletter i scene, så den hele ballet var som i dvale og uden liv. Ved sæsonens slutning kaldte Collin mig derfor til sig og foreslog mig nu at forlade balletten og ene og alene ofre mig for skuespillet. Jeg blev meget overrasket ved denne anmodning, svarede, at jeg skulle tale med mine forældre derom, og gik mismodig og bedrøvet hjem. Jeg havde stor interesse for dans og ballet og tænkte med vemod på rent at skulle undvære denne daglige beskæftigelse, der var en adspredelse, som dog af og til oplivede mit tunge sind. Mine forældre og Herman som også Heiberg var imidlertid af Collins mening, og det blev da besluttet, at jeg skulle tage afsked fra balletten. Med inderlig vemod sagde jeg dansen farvel. Ingen personlighed havde jeg der knyttet mig til, ingen veninde bedrøvedes ved min bortgang, jeg gik så fremmed og uforstået, som jeg var kommet, fra disse omgivelser. Alligevel hang jeg på en vis måde ved dem alle og bevarede interesse for dem mit øvrige liv, ligesom jeg senere har haft mange beviser på, at de fulgte mig med godhed i min nye stilling. Herfra dannede dog Andrea en undtagelse; hun så med skinsyge, at jeg, der hidtil stod under hende, ligesom løb hende forbi og vakte en interesse hos publikum, der var større end den, hun opnåede ved dansen. Det øvrige dansepersonale glædede sig over min lykke og var ligesom stolt af, at jeg kom fra deres midte; de syntes bestandigt i senere år, at jeg dog hørte dem til, så at der altid mellem dem og mig, uagtet vore veje nu var så forskellige, har været den bedste forståelse, når vi senere kom i nogen berøring med hinanden.